

dette Lovforslag, er, at det skulde tilveiebringe en Ligelighed i Beskattningen mellem By og Land, men det turde være meget tvivlsomt, om denne — hvis jeg saa maa sige — høirøstede Tale om trykkende Skatter i Kjøbstæderne i Forhold til Landet skulde findes begrundet. Siden jeg har hørt den fremsatte baade paa Thinge og udenfor samme, endog med meget heftige og stærke Udtryk, saasom at man til Fordeel for Landet havde taget Rettighederne, Privilegierne fra Byerne, men ladet disse beholde Beskattningen, har jeg, saa godt jeg har kunnet, søgt at komme til Kundskab om, hvorledes Skattebyrden er fordeelt blandt de Borgere i Byerne, som kunne stilles i Lighed med Beboerne paa Landet, og jeg er ikke bleven lidet overrasket ved at see, at de efter de Oplysninger, jeg hidtil har kunnet indhente, snarere ere for lavt end for høit beskattede. Naar det i en vis Forstand har kunnet finde et Slags Tiltro, at det Omvendte var Tilfældet, troer jeg, at det for en stor Deel har sin Grund i den høirøstede Tale, der som sagt er lydt fra forskjellige Sider, og som ikke itide er bleven tilstrækkeligt imødegaaet; men naar man vil undersøge Forholdet, troer jeg temmelig sikkert, man vil komme til, at Sagen forholder sig, som jeg har sagt. — Naar der, som den ærede foregaaende Tale gjorde opmærksom paa, i Motiverne nævnes Høster- og Næringsloven, tør jeg meget dristig sige, at hvis den Befolkning, der nu skulde have det Skattepaalæg, her er foreslaaet, sit Valget imellem at give Afkald paa de nævnte Love og at blive fri for denne Skat, kan den høitærede Minister være fuldstændig sikker paa, at de vilde sige: Vær saa artig, tag disse Love tilbage og lad os blive frie for Skatten. Troer man virkelig, at Nærings- og Høsterloven ere et saadant Gode for Landet, at man med Villighed og Retfærdighed vil kunne paalægge Beboerne der en saadan Skat for dermed at opveie det Gode, de have opnaaet, saa tager man fejl. Jeg vil gaae et Skridt videre, og, idet jeg appellerer til de Ferrers Hukommelse, vil jeg spørge, om der, da Næringsloven fremkom, løb Røster fra Landet for den? Jeg paastaer Nei, og jeg skulde meget feile, om, saa at sige, en eneste af dem, der nærmest kunne kaldes Repræsen-

tanter for Landet, har ttrret Dnske om en saadan Lov. Da den nu har virket i nogle Aar, og man altsaa har seet Frugterne af den, tør man naturligtvis nok have en Mening om, hvilket Gode den indeholder for Landbeboerne i Almindelighed, og jeg paastaer da, at det indskrænker sig til saare Lidet. Vil man henvisse til de Handelspladser, som ere fremstaaede paa adskillige Steder, og navnlig langsmed Jernbanerne, maa jeg sige, at jeg anseer det for givet, at de vilde være fremkomne, hvad enten vi havde haft Næringsloven eller ikke, forsaavidt de ligge paa naturlige Steder, men seer man sig om, idetmindste i den Deel af Landet, hvor jeg er kjendt, skal man finde, at der er meget saa af dem paa Landet. Hvad Høsterloven angaaer, er det ganske vist, at der i Begyndelsen fremstod endel Høstere, men jeg skulde tage meget fejl, om ikke allerede de $\frac{2}{3}$ af dem forlængst ere gaaede bort, og dette viser altsaa, at der ikke paa Landet har været en saa særdeles stor Trang til disse to Love, ligesom der heller ikke har været nogen sær Iver fra Landbefolkningens Side for at komme i Besiddelse af dem, hvilke man nu troer er et Gode af en saadan Beskaffenhed, at man billigtvis derfor kan paalægge den en Skat som den her foreslaaede. Idet jeg omtaler denne Lov i dens Almindelighed, skal jeg strax udtale, at jeg vil gjøre Alt, hvad der staaer i min Magt, for at den — om jeg saa maa sige — maa blive fuldstændigt stedet til Jorden, men jeg kan gjerne, som den ærede foregaaende Tale, stemme for, at den gaaer over til anden Behandling, skjøndt jeg maa tilstaae, at jeg, hvis jeg kunde tænke mig, at der skulde komme Noget ud af den fortsatte Behandling, som lignede det her Foreliggende, ikke skulde tage i Betænkning strax at stemme imod den. Kunde man derimod komme over til andre Beskattningmaader, der kunde afløse dem, der nu findes, og som ere mindre passende og mindre rigtige, skulde jeg for min Part ikke have Noget derimod. Slutelig skal jeg bemærke, at jeg nok uden Overdrivelse tør sige, at der, da det nuværende høitærede Ministerium tiltraadte Statsstyrelsen, var Mange, som nærede en ikke ringe Forventning om, at det vilde lykkes det at staffe Ligevægt tilstede mellem Indtægter og Udgifter; men